

סיפור לשבת!

השבת נותנת יותר...

אשה כי תזריע וילדה זכר [יב'ב']

ישנה שאלה מעניינית בנוגע לשבת קודש: מצד אחד נאמר בפסוק: "אם תשיב משבת רגלך עשות חפצין ביום קדשי וקראת לשבת עונג לקדוש ה' מוכבד וכבדתו" [ישעיה נח'], "וכבדתו לשון זכר. וכן "זכור את יום השבת לקדשו" - **שוב לשון זכר.** מאידך, כתוב בפרשת כי תשא: בני ובין בני ישראל אות היא לעולם" [שמות לא'-ז'], "**היא**" לשון נקבה, וכן רגילים לקרוא לה "**שבת המלכה**".

מהי, אם כן, השבת - זכר או נקבה?

ובאר בספר "**לחם לפי הטהר**", כי הנה כלל ידוע הוא בספרי הקדמונים, שבכל מקום "זכר" הוא המשפיעה ו"נקבה" היא המושפעת, ואין זה תלוי בהכרח בהיותו בן או בת. השאלה היא רק מי המשפיע ומי המושפעת.

והנה בפשטות שבת היא בבחינת נקבה - מושפעת, שהרי איננו מבשלים בשבת, אלא מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת". כמו כן איננו עובדים בשבת, ומנין אפוא, יש לנו כסף לקנות א צרכי השבת? מהעבודה שעבדנו בשאר ימות השבוע. הוה אומר: השבת מושפעת מימות החול.

אבל האמת היא שזו טעות אופטית. אדרבה, "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה", כך יסד הפייטן רבי שלמה אלקבץ. שבת היא הזכר, היא המשפיעה היא רק נראית כנקבה ונקראת "היא" אך באמת היא המשפיעה שפע ברכה והצלחה לכל ימות השבוע.

הרב הומינר ז"ל מנהלה של ישיבת רוז"ן היה נוסע הרבה למדינת צרפת. בעת שהותו שם השתדל בכל כוחו להשפיע על יהודים עמי ארצות לשמור שבת כהלכתה. שכן לתומם סברו שדי בשמירת השבת בבית הכנסת, ובמקביל החנות שבבעלותם הייתה נשארת פתוחה... והרב ז"ל היה משפיע עליהם שיסגרו את חנויותיהם ביום השבת.

פעם אחת כשהגיע לשם, התברר לו שאותו יהודי שאצלו הוא מתארח חנותו פתוחה בשבת. פנה אליו בתחנונים: "הרי יודע אתה שאני משתדל להשפיע על כולם לשמור שבת, ולא יתכן שדווקא חנותו של מארחי תישאר פתוחה בשבת!"

אמר המארח: "כבוד הרב יש לי חנות תכשיטים, והרווח העיקרי בא מיום השבת, אינני יכול לסגור את החנות בדיוק ביום השבת, אנא ממך, אל תפציר בי יותר לעשות זאת!"

חיך הרב הומינר ואמר: "האמן לי, אם השבת הייתה שלי - הייתי נותן לך רשות לחללה, אבל השבת אינה שלי, היא של הקב"ה, והוא מחייב את כולנו להקפיד על שמירתה!"

כשראה הרב הומינר שמארחו עדין מתלבט, פנה אליו בהצעה: "הבה ונעשה עסק: מהשבת הקרובה תסגור את החנות, ובסוף השנה כשתערוך את המאזן השנתי, אם יתברר שהפסדת ביחס לשנים הקודמות - תחזור לפתוח את החנות בשבתות, ואם לא - תמשיך לשמור את השבת. אך דע לך כי ברור לי מעל לכל ספר שמשמירת השבת - שהיא מקור הברכה - לא תפסיד, ואדרבא תרוויח בכפל כפלים".

בלית ברירה הסכים המארח ל"עסקה".

כשנפטר הרב הומינר, הגיע אותו יהודי צרפתי לארץ ישראל לנחם את בני הרב. הוא סיפר להם את סיפור המעשה והוסיף התרגשות: "דעו לכם, באותה שבת ראשונה שסגרתי את חנותי, הרגשתי שאני עומד להפסיד את כל ממוני. לא מצאתי מנוחה לנפשי, אני מפסיד!"

"הנהגה ביום ראשון, מיד כשפתחת את החנות, נעצר ליד החנות אוטובוס של תיירים יפנים. ירדו ונכנסו לחנות וכמעט שחיסלו את כל המלאי. זהב, יהלומים, תכשיטים שונים - הכל קנו. לא הייתי צריך לעשות מאזן כדי לדעת שמועדי לא הרווחתי סכום כזה..."

"אבל" - הוסיף אותו יהודי - "מה שאביכם לא ידע, שיש ברשותי חנות נוספת בצרפת. ואותה לא סגרתי בשבת, כי אביכם לא ידע ממנה, ולא הכריח אותי לסגור גם אותה, אבל אחרי אותו יום ראשון - החלטתי שמהיום גם חנות זו תהיה סגורה בשבתות, כי כבר נוכחתי לדעת שהשבת היא מקור הברכה".

השבת נראית כנקבה - אבל באמת היא זכר, היא מקור השפע והברכה.

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!

חד קצר וקולע

מצוה אחת פחות...

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" [יב.ג]

פעם הגיע יהודי להזמין את בעל ה"תפארת שלמה" להיות סנדק בברית, וידע ה"תפארת שלמה" שהזמין הינו בעל עבירה גדול ולכן סרב להיענות להזמנה.

אמר לו: "כבוד הרב, הלא זו מצוה, איך הרב מסרב?".

ענה הרב: "תהיה לי מצוה אחת פחות..."

התעקש המזמין: "אבל אם הזמנתי והרב לא בא - זאת כבר עבירה".

ענה הרב: "תראה איזה צר עין אתה! לך יש כל כך הרבה עבירות ועלי אתה כל כך מקפיד שלא תהיה לי עבירה אחת!..."

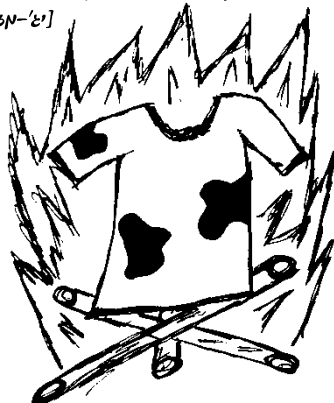
חפש ברשי

בהקשר למה אומר רש"י: "לא ידעתי פירושו"...

ציור בפרשה...

"והגג כי יהיה לו גג צרעת דגדג צמר אל דגדג פשתים... וזרף את הגג אל את השתי אל את הערצ דצמר אל פפשתים... עלת תשרף" [ש'מ-ע"ג]

שיאים ונפלאות

"סוס ורוכבו רמה בים..."

הסוס הוא בהמת בית לא כשרה. לסוס רגליים ארוכות וריצתו מהירה. ראש הסוס קטן יחסית לגופו. לסוס זנב גדול ושעיר שבו בין היתר הוא מגרש חרקים. בשלד הסוס יש כ-205 עצמות.

החלק החיצוני של הפרסה עשוי מחומר הדומה לציפורן האנושית. לסוס יש עיניים גדולות ביותר והן ממקמות בצידי ראשו, כך שיש לו טווח ראייה של יותר מ-350 מעלות. יש לו ראיית יום וראיית לילה טובה, אבל הוא מבחין רק בשני צבעים. לסוס תחושה טובה של איזון וחוש מישוש מפותח. הוא מסגל לחוש מגע עדין, כמו נחיתת חרקים בכל מקום בגוף. לסוס יש תחושה מתקדמת של טעם, המאפשרת לו למיין את המספוא, ולבחור את האוכל המועדף עליהם, תוחלת החיים של הסוס היא 25-30 שנה. סוסים אחדים מגיעים לגיל 40, ולעתים רחוקות אף יותר מכך.

גזעי הסוסים מתחלקים לשלוש קבוצות:

(א) סוסי רכיבה ומירוץ- בעיקר הגזע הערבי הנחשב למובחר בשל סבילותו ועמידותו ברכיבה למרחקים. משקלם כ-600 ק"ג והם יכולים לרוץ במהירות המגיעה עד ל-60 קמ"ש.

(ב) סוסי מלחמה ועבודה- סוסים מגשמים, שכיום כמעט ואינם בשימוש, משקלם מגיע עד ליותר מ-900 ק"ג.

(ג) סוסי "פונגו"- סוסים זעירים. משקלם כ-350 ק"ג וגובהם מגיע עד כ-140 ס"מ. בנוסף לשלוש הקבוצות קיימים זנים רבים של סוסים מעורבים.

עד להמצאת המכונית הייתה רוב התחבורה היבשתית מבוססת על סוסים, הן לרכיבה וכן כמושכי עלות מסע וכרכרות נוסעים. ניתן לאלף סוסים לצייט לפקודות, תכונה ההופכת אותם לחיות קרקס.

אוצר הפלאות

האריז"ל בגלגול קדום היה מוהל ומת התינוק...

כתב רבנו חיים ויטאל זצ"ל ב'ספר החזיונות', שרבו האריז"ל פירט על עצמו כל גלגוליו הקודמים, ואמר לו האריז"ל שבאחד הגלגולים היה גלגולו של איש אחד ששמו **רבי יהושע סוריאנו זצ"ל**, שהיה אדם עשיר וזקן ובעל צדקה ומשכים ומעריב בבתי כנסיות ובתי מדרשות והוא היה גלגולו של איש אחד ששמו **רבי שאול טרישטי זצ"ל** שהיה מוהל ומתחילה לא היה בקי באמנות זו ומל ילד אחת ומת הילד מחמת המילה, והיה זה שוגג הקרוב למזיד.

הוסיף האריז"ל ואמר: "כי עתה בגלגול הזה אני נזהר מאד ומתרחק שלא להיות לא מוהל ולא שוחט, ואדרבא אינני יכול להסתכל כאשר מוהלין או שוחטין".

כתב ה'חתם סופר' וזה לשונו: "כתבו תלמידי האריז"ל שהיה נזהר מלהרוג שום בריה שבעולם כי אמר שבגלגול ראשון היה מוהל והרג לתינוק ותשבתו להיות נזהר מהריגת שום בריה בעולם".